

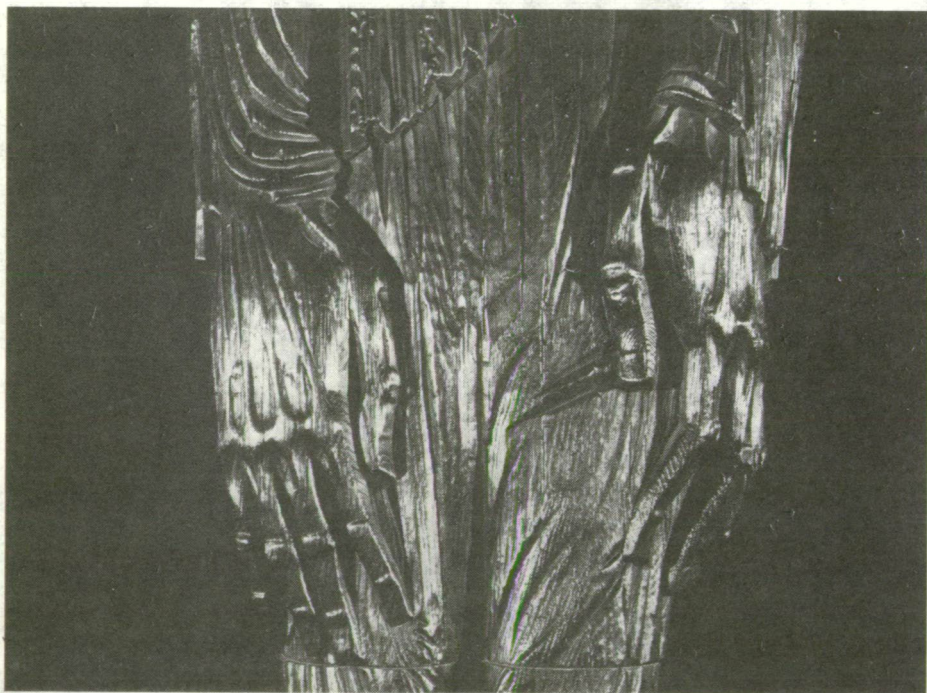
nyár, benne tengerek ereje
csap össze — nosza, Poézis, ju-
dások védőszentje, tudad-é,
hogy a Nagy-Erdőn egy félisten
bujkál; álmosan, megalázot-
tan, fától fáig tántorogva

jár, hogy belédermednek a szen-
teltvízben fürdetett őzek, hogy
a címeres szarvasbikák, a
máskor oly fene nagy hősök, mint
a háborútól megrendült ka-
tonák összecsinálják magu-

kat, vadórért bőgnek, hogy ég a
házuk, és parázsló szemétől,
ettől a lápi villogástól
világgá futnak az erdei
hangyák — nohát, Poézis, jól fi-
gyelj, a sátrammat szétfújta a

szél, iszákcom elnyúlt a télben,
rongyos vagyok, kicsépkéztek a
hajnalok, tartasz-e vélem? Még
szívemben itt van a nyár, benne
zúgó viharok: boldog vagyok,
hogy meghalok, hogy mindig húsé-

ges vagyok, és nem sajnálom, hogy
halálom nem az én halálom.

SZERVÁTIUSZ TIBOR: PETŐFI HALÁLA (RÉSZLET)